

„Látott egy Lévi nevű vámost.” Milyen sokat mond ez a szó „látott”. Jézus nem néz felületesen, nem siklik át a tekintete az emberen. Akire ránéz, ahhoz teljes lényével fordul. Így láthatta meg Lévíben azt az embert, aki lelkében talán már szakítani szeretett volna eddigi életével, de a társadalom beszorította a „bűnös” kategóriába. Beszorította, mert esélyt és lehetőséget sem hagyott arra, hogy ha megváltozott a gondolkodása a munkájáról, életmódjáról, változtasson életén. Ebben a történetben így nem is az a csoda, hogy Lévi az első szóra követi Jézust, hanem maga a hívó szó. Lévi számára a „kövess engem” hívó szó elfogadása a gyógyulást jelentette. A történet végén Jézus maga is összekapcsolja, azonosítja a betegséget a bűnösséggel – nem a gonosszággal –, a gyógyítást a hívással. Lévi számára Jézus követésével megkezdődött, ill. már meg is történt a gyógyulás, hiszen mindenét otthagya. Egész életének hátat fordított azért az emberért, aki megszólította és meghívta, hogy lépjen vele közösségre és kövesse őt.

Komoly lelkiismereti vizsgálat tárgyává kellene tenni, hogy életem, útjaim során hány Lévit hagytam az út szélén, átnézve rajta, meg nem szólítva. Ki kellene dobálni a jó előre legyártott sablonjainkat, melyekbe egy pillantással besoroljuk az embereket. Azt a bizonyos „maga tehet a sorsáról”, vagy csak mert a magatartása, viselkedése az általam elvárt formától eltér, már átsiklik a szemem fölöttem, nem akarok közösséget vállalni vele és ezért kerülöm a társaságát?

Dévai Zoltán, Pécel